ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 13 Μαρτίου 1895 Ἀριθ. 389

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐπέτειος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».—Μαρία Πετρεττίνη Γ' (ὑπὸ κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη).—Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες Δ' (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη).—Ἀφροδίτη (ἐκ τῶν τοῦ Flammarion, (μετάφρ. κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου).—Τὸ ψῦχος (ὑπὸ κ. Ὀνόζ, ἰατροῦ).—Ὑγιεινὴ τοῦ κάλλους (ὑπὸ φιλοκάλου ὑγιεινολόγου). — Εὐεργετικὴ παράστασις Βρεφοκομείου.—Ὅμιλος Φιλομούσων — Εὐεργετικὴ ἡμερὶς Πετρίτση.—Ἀλληλογραφία.— Συμβουλαί.— Εἰδοποιήσεις. —Ἐπιφυλλίς.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,

Μὲ τὰ πρῶτα τῶν χελιδόνων τερετίσματα, μὲ τὴν πρώτην τῶν ἀνθέων τοῦ ἔαρος ἀποπνοήν, μὲ τὸ πρῶτον τῆς γῆς σμαραγδοστρώσιμον, ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» ἑορτάζει τὴν ἐννάτην ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεώς της.

Ἓν ἔτος ἔτι καὶ συμπληροῦται τὸ πρῶτον τοῦ βίου της στάδιον, ἡ πρώτη καὶ δυσχερεστέρα περίοδος παντὸς φιλολογικοῦ καὶ μεταρρυθμιστικοῦ ἔργου, πάσης νεωτεριστικῆς ἰδέας. Ἓν ἔτος ἔτι καὶ ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» δύναται νὰ κυχηθῇ, ὅτι διήνυσεν αἰσίως δεκαετηρίδα ὅλην, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν γυναικείαν ἐργατικότητα καὶ ἐπιμονήν, εἰς τὴν γυναικείαν πνευματικὴν παραγωγήν, εἰς τὴν γυναικείαν δημιουργικότητα.

Καὶ θὰ εἶναι μέγα, γιγάντειον τὸ κατόρθωμα, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἡ μετὰ τόσης γλισχρότητος καὶ ἀτελείας παρεχομένη τέως πρὸς τὴν Ἑλληνίδα παίδευσις, αἱ δυσκολίαι, ἃς εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ αἱ προλήψεις, ἃς ὤφειλε νὰ καταρρίψῃ, ὅπως κατορθώσῃ ἀρχικῶς μὲν νὰ ζήσῃ, βραδύτερον δὲ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ ἐξοικειώσῃ πάντας τοὺς ἀναγνώστας της μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ ἡ Ἑλληνὶς καταλλήλως καταρτιζομένη δύναται νὰ φέρῃ εἰς πέρας, πᾶν ὅ,τι ἀναλάβῃ, ἔστω καὶ ἐὰν τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὸν ἀνώτατον πνευματικὸν κύκλον ἢ ἐὰν δημοσίᾳ ὀφείλῃ νὰ ἀγωνισθῇ καὶ νὰ καινοτομήσῃ.

Ἐφ' ὅσον τὰ ἔτη παρέρχονται, ἐφ' ὅσον ἡ μία ἐπέτειος διαδέχεται τὴν ἄλλην, ἡ ἡμέρα αὕτη ἀποβαίνει ἀληθῶς θριαβευτικὴ ἑορτὴ διὰ πᾶσαν Ἑλληνίδα ὁπωσδήποτε συμμεριζομένην τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἰδέας μας καὶ συντελοῦσαν εἴτε διὰ τῆς συνεργασίας, εἴτε διὰ τῆς ὑποστηρίξεως αὐτῆς εἰς τὴν προοδευτικὴν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» πορείαν.

Τὸ κῦρος καὶ ἡ αὐθεντία μὲ τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος, ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος τὴν περιβάλλει, φαίνεται, ὅτι ἀνταναχλᾷ ἐπὶ πάσας τὰς γυναῖκας, ὅτι προσδίδει εἰς αὐτὰς τὸ γόητρον τοῦ ἀτομικοῦ σθένους καὶ τῆς προσωπικῆς ἐπαρκείας. Καὶ ἐκεῖναι ἔτι, αἵτινες μόνον τὰ μειδιάματα τῆς ζωῆς εἶχον ν' ἀντιμετωπίσουν, καὶ ἐκεῖναι, αἵτινες ὡς ἄνθη θερμοκηπίων αὐξάνουσι καὶ ἀναπτύσσονται ἐν τῇ μυρωμένῃ τοῦ πλούτου, τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐμαρείας ἀτμοσφαίρᾳ, ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται, ὅτι δὲν ἐπλάσθησαν μόνον διὰ νὰ ἀρωματίζουν καὶ στολίζουν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅτι δύνανται πολλὰ καὶ μεγάλα νὰ ἐπιτελέσουν ἐν τῷ ἰδίῳ τῆς δράσεώς των κύκλῳ.

Καὶ δὲν περιωρίσθη ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» εἰς τὸν μακρὸν σχετικῶς βίον της νὰ ἐμπνεύσῃ μόνον τὴν αὐτοπεποίθησιν εἰς τὰς γυναῖκας. Κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ εἰς μεγάλην μερίδα τῶν ἀνδρῶν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι παράγων πολύτιμος, παραμεληθεὶς μέχρι τοῦδε, παράγων περὶ τοῦ ὁποίου βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον πρέπει νὰ λαμβάνηται μεγαλητέρα καὶ συντονωτέρα φροντίς. Πανεπιστήμια, Πολυτεχνεῖα, Σύλλογοι, πᾶν ἵδρυμα παιδεύσεως ἀνωτέρας καὶ ὑγιοῦς ἀνεπέτασε πρὸ τῆς γυναικὸς κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα ὑψηλὰς τὰς θύρας του, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου ἡ φιλανθρωπία εἰς τοὺς πολυειδεῖς κλάδους της εἶδε τὴν γυναῖκα κατερχομένην ἀνὰ τάγματα καὶ

ἐπιλαμβανομένην δεξιῶς τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενοῦς ἔργου τῆς παρηγορίας καὶ τοῦ ἐλέους.

Καὶ αὐτὴ ἡ πολιτική, ἡ τέως ὀλιγωροῦσα διὰ πᾶν ὅ,τι στενῶς καὶ ἀπολύτως δὲν συνδέεται μὲ τὴν ψῆφον, ἤρξατο νὰ ὑπολογίζῃ καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῆς γυναικός, ὡς μίαν ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων, αἵτινες τῇ ἐπιβάλλονται, δὲν διστάζουν δέ τινες τῶν μᾶλλον προοδευτικῶν πολιτευομένων μας νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς γυναικείας ψήφου, καθ' ἣν ἐποχήν, ἡμεῖς, αἱ ἀπ' εὐθείας ἐνδιαφερόμεναι δὲν ἐτολμήσαμεν νὰ διατυπώσωμεν τοιαύτην ἀπαίτησιν.

Καὶ ὅλα αὐτὰ κατωρθώθησαν, διὰ τῆς λογικῆς καὶ μεμετρημένης ὁδοῦ, διὰ μελετῶν καὶ δημοσιεύσεων εἰλημμένων ἐκ τοῦ καθ' ἑκάστην ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μας βίου, ὄχι μὲ θεωρίας καὶ ἰδανικὰ ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, ζωντανά, ἀποδεικνύοντα τὸ ὀρθὸν τῶν ἰδεῶν μας, τὸ δίκαιον καὶ εἰλικρινὲς τῶν προθέσεών μας, τὸ σκόπιμον τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς δημοσιογραφικῆς μας δράσεως. Οὔτε θόρυβος, οὔτε ἐπαναστατικὰ κινήματα, οὔτε θούρια καὶ παιᾶνες, ἀλλ' οὔτε δειλία καὶ κοινὰ καὶ ἀνούσια ἀναμασήματα ἐκίνησαν νομίζομεν τὴν γραφίδα μας καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἐν τῇ ποικιλίᾳ, ἀλλὰ καὶ τῇ χρησίμῳ πρακτικότητι τῶν δημοσιεύσεών μας ἐζητήσαμεν νὰ τηρήσωμεν πάντοτε ζωηρὸν καὶ ἀμείωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστριῶν μας καὶ νὰ ἑλκύσωμεν τὴν προσοχὴν ἐκείνων, παρὰ τῶν ὁποίων ἐλπίζομεν τὴν βελτίωσιν τῆς γυναικείας θέσεως. Ἐὰν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κρίνωμεν, βεβαίως ἀμφότερα ταῦτα ἐπετεύχθησαν, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν μεγίστην ἀμοιβὴν καὶ ἱκανοποίησίν μας, καὶ τὸν ἐπιζηλότερον θρίαμβον, ὃν μέχρι τοῦδε ἐφιλοδοξήσαμεν.

Καὶ τοῦτο διότι ὁ κύκλος εἰς ὃν περιστρέφονται τὰ ζητήματα, ἅτινα μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πραγματευώμεθα, εἶναι στενὸς καὶ περιωρισμένος, καὶ ἡ πολιτική, ἥτις τροφοδοτεῖ σύμπαντα τὸν δημοσιογραφικὸν τύπον εἶναι δι' ἡμᾶς βιβλίον κλειστόν, τὸ ὁποῖον οὔτε νὰ φυλλομετρήσωμεν μᾶς ἐπιτρέπεται. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ φιλολογία ἕνεκα τῆς μετριωτάτης ἔτι ἀναπτύξεως μεγάλης μερίδος τοῦ γυναικείου φυλου, καὶ τῆς περιωρισμένης φιλολογικῆς ἐν Ἑλλάδι κινήσεως ὀλίγας μᾶς παρέσχεν εὐκολίας ἐν τῇ ὀκταετεῖ δημοσιογραφικῇ πορείᾳ μας.

Ἰδοὺ διατὶ τὸ δημοσιογραφικὸν ἔργον μας τόσον ἦτο δυσχερὲς καὶ διατὶ θεωροῦμεν ἡμέραν θριάμβου τὴν σημερινὴν ἐπέτειον, ἥτις μᾶς πλησιάζει κατὰ ἓν ἔτος εἰς τὴν δεκαετηρίδα, εἰς τὴν συμπλήρωσιν δηλαδὴ τῆς πρώτης καὶ πλήρους περιόδου τῆς ὑπάρξεως τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Δὲν θὰ κατωρθοῦτο δὲ βεβαίως τοῦτο, ἄνευ τῆς πολυτίμου συνεργασίας τῶν εὐγενῶν συνεργατίδων μας, τῆς ζωηρᾶς ἐπιδοκιμασίας καὶ ὑποστηρίξεως τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστριῶν μας, καὶ τῆς ἐνισχύσεως τῶν εὐγενῶν συναδέλφων μας. Πρὸς τούτους ὡς καὶ πρὸς ἐκείνας ἀμέριστον ἀπονέμομεν σήμερον τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην μας.

ΜΑΡΙΑ ΠΕΤΡΕΤΤΙΝΗ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Γ'.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Σπυρίδωνος, ἐπελθόντα ἐν ἔτει 1833, καὶ τῶν δύο αὐτοῦ ἀνηλίκων τέκνων, ἡ Μαρία, ἕνεκα δίκης ἐγερθείσης μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς χήρας τοῦ ἀποθανόντος, διὰ τὴν ἀκίνητον περιουσίαν, κατῆλθεν εἰς Κέρκυραν.

Ἐνταῦθα ἀνευρίσκομεν καὶ τὸν Πιέρην, ἐλθόντα ἐκ Φλωρεντίας ἀπὸ τοῦ 1836—1837. Εἶχον παρέλθει πέντε καὶ τριάκοντα ἔτη ἀφ' ἧς ἐποχῆς νέοι ἀμφότεροι καὶ ἐνθουσιῶντες καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν κατεχόμενοι ἐπεζήτησαν, ὑπὸ τὸν ὡραῖον τῆς πατρίδος τοῦ Δάντου οὐρανόν, ζηλωτὴν θέσιν ἐν τῷ Ἰταλικῷ Παρνασσῷ· καὶ ἱκέται καταφυγόντες εἰς τὰ ἱερὰ τεμένη τῶν Μουσῶν, ἐκομίσαντο στεφάνους δόξης καὶ τιμῆς.

Ἀλλὰ τὸν Πιέρην, ἂν στέφῃ ἡ δόξα, περιβάλλει τὸ νέφος τῆς λύπης καὶ τοῦ ἄλγους. «Ἀγιώτερον καὶ τιμιώτερον ἡ Πατρίς». Ἡ ὡραία Κέρκυρα, ὑπὲρ ἧς Αἰσχύλεια ἐτόνιζεν ἅτματα στενάζει ἔτι ὑπὸ ξενικὴν προστασίαν, ἐνῷ ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Πλάτωνος ἀντηχεῖ ὁ ὕμνος τοῦ Σολωμοῦ.

Συμμέτοχον τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς του θέλει τὴν Μαρίαν. Μετ' αὐτῆς εἶχεν ἀνυψώσει τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος εἰς θρησκείαν ἰδεώδη, ἐξ ἧς ἠρύοντο τὰς ἐμπνεύσεις, τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην. Ἀλλ' ἡ Μαρία φαίνεται ἀποκλίνουσα ὑπὲρ τῶν Ἄγγλων, μεταφράζουσα τὰς «Ἐπιστολὰς» τῆς Λαίδης Μαρίας Οὐέρθλεϊ Μοντέγη. «Ὅθεν ἡ πατριωτικὴ τοῦ Πιέρου καρδία πάσχει διττῶς καὶ θρηνεῖ ἐν ἀπομονώσει· οὐδὲ δύναται νὰ ὑπερνικήσῃ τῆς λεπτῆς εἰρωνείας καὶ πικρίας τὴν αὐδήν, ἥτις ἐκφεύγει τῆς καρδίας του ἐναντίον τῆς φίλης του! Ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ καταστάσει ἀποποιεῖται καὶ τὴν τιμητικὴν ἕδραν, ἥτις τῷ προσεφέρθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κερκύρας παρὰ τῆς Ἰονίου Γερουσίας· ἀγανακτεῖ διότι εἰσέδυσαν καὶ ἐν αὐτῷ αἱ ἀρχαὶ τῆς «Ρομαντικῆς Σχολῆς.» Οὐδὲν θέλγητρον εὑρίσκων ἐν Κερκύρᾳ ἄπελπις ἐπανακάμπτει εἰς Φλωρεντίαν.

Ἡ Πετρεττίνη ἤρξατο τῆς μεταφράσεως τῶν «Ἐπιστολῶν», ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς εἰς τὴν Ἰτκλικήν, δι' ὡραίου προλόγου καὶ τῆς βιογραφίας τῆς συγγραφέως. Αἱ «Ἐπιστολαὶ» εἶναι μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ μὲ πολλὴν χάριν γεγραμμέναι. Ἡ Λαίδη Μοντέγη διὰ τῆς μαγικῆς γραφίδος της μετκφέρουσα ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ Κωνσταντινουπόλεως, σκηνὰς βίου, ἠθῶν καὶ ἐθίμων ὡς ἐπίσης εἰκόνας ἐρώτων, κελλονῶν καὶ πολυτελείας ἐκ τῶν Σουλτανικῶν χαρεμίων εἰλημμένας, ἐξελίσσει αὐτὰς πρὸ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου τοῦ Λονδίνου ἐν περιβολῇ ἀμιμήτου κάλλους. Ἡ δὲ δεξιὰ καὶ σθεναρὰ χεὶρ τῆς εὐφυοῦς Ἑλληνίδος ἀναπαριστᾷ ταῦτα πάντα ἐν χροιᾷ ζωηρᾷ, γλαφυρᾷ καὶ πλουσίᾳ.

Ἐν τῇ βιογραφίᾳ ἐξαίρονται οὐ μόνον αἱ ἀρεταὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, ἡ ἔξοχος διάνοια, τὸ συγγραφικὸν τάλαντον καὶ ἡ ποιητικὴ ἰδιοφυΐα τῆς Λαίδης Μοντέγη, ἥτις εἶναι ἡ Σεβινιὲ τῆς Ἀγγλίας, ἡ Σαπφὼ τοῦ Παρνασσοῦ τῆς Ἀλβιῶνος, ἡ εὐεργέτις τῆς πατρίδος της, πρώτη εἰσαγαγοῦσα ἐν αὐτῇ τὴν χρῆσιν τοῦ ἐμβολιασμοῦ· ἀλλὰ καὶ ἀνασκευάζονται διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων, δι' ἀμερολήπτου συνηγορίας ἅπασαι ἐκεῖναι αἱ κατηγορίαι, ἃς ἐξύρανε κατὰ τῆς σοφῆς Μοντέγη ὁ πρώην φίλος καὶ εἶτα ἀμείλικτος αὐτῆς ἐχθρὸς ὁ ποιητὴς Πώπ.

Πόσον ἠδίκησεν ἑαυτὸν ὁ μέγας Πώπ, ἀναφωνεῖ ἡ Πετρεττίνη, ζητήσας δι' ὅλων τῶν ταπεινῶν μέσων νὰ μειώσῃ τὸ γόητρον, ὅπερ ἐξήσκει ἐν τῇ Αὐλῇ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῷ συγγραφικῷ κόσμῳ ἡ ἔξοχος γυνή! Ἠγωνίζετο νὰ κατασυντρίψῃ τὸ εἴδωλον, ὃ ἰδίαις χερσὶν ὕψωσε καὶ περιέβαλε δι' ἀτμοσφαίρας λιβανωτοῦ!

Αἱ «Ἐπιστολαὶ» ἐγένοντο ἀσπασταὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ διὰ τὸ ἐπίκαιρον καὶ τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων, ἃς ἐνέκλειον.

Εὐγνωμοσύνην, ἐπαίνους, τιμὰς ἐξέφρασαν τῇ φιλοσόφῳ Ἑλληνίδι, ἥτις νέον ἀμητὸν προσέφερε τῇ Ἰταλίδι φιλολογίᾳ.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς δίκης, ἥτις ἐκρίθη ὑπὲρ τῆς Πετρεττίνη ἐπανέκαμψεν αὐτὴ τὸ 1841 εἰς Βενετίαν. Ἐκεῖ διῆγε βίον ἥρεμον καὶ γαλήνιον ἀληθοῦς φιλοσόφου καὶ χριστιανῆς· πάντοτε μελετῶσα καὶ συγγράφουσα, πάντοτε ἀγαπητὴ καὶ ποθητὴ ἐν τῇ ἐκλεκτῇ κοινωνίᾳ, διὰ τὸ ἀνεπτυγμένον πνεῦμα, τὰς πολλὰς γνώσεις, τὴν στωμυλίαν αὐτῆς· ὡμίλει καὶ συνεζήτει μετὰ λεπτῆς Τοσκανικῆς φωνῆς καὶ περὶ τῶν μᾶλλον σπουδαίων ζητημάτων· αἱ κρίσεις αὐτῆς ἀπεδείκνυον γυναῖκα ἐμβριθῆ καὶ ἀγαθήν, ἥτις πολλὰ εἶδεν, ἐμελέτησε καὶ σφόδρα τῆς ἀνθρωπότητος τὴν πρόοδον ἐπόθησεν.

Ἐν τούτοις τὸ γῆρας ἐπήρχετο, ἵνα λευκάνῃ τὴν κόμην τῆς ὡραίας αὐτῆς κεφαλῆς, ἐφ' ἧς ἔλαμψεν ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ χάρις. Περιστοιχιζομένη ὑπὸ φίλων, κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου στιγμάς, ἀνεπαύετο ἐν γαλήνῃ τὸν Μάρτιον τοῦ 1851 ἔτους, ἐν ἡλικίᾳ ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα ἐτῶν

Τὰς πολλὰς αὐτῆς ἀρετὰς ἔπλεξαν δι' εὐφραδῶν ἐγκωμίων, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγαλοπρεποῦς κηδείας της, διαπρεπεῖς τῶν γραμμάτων ἄνδρες. Ὁ καθηγητὴς Ἀριγγόσης ἀπεχαιρέτισε τὴν νεκρὰν δι' ὡραίας προσλαλιᾶς. Ἡ Νεκρολογία αὐτὴ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐφημερίδι «Λομβάρδου Βενέτου» καὶ βραδύτερον συμπεριελήφθη ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκδότων αὐτῆς ἔργων, ἅτινα ἐξέδωκεν ὁ φίλος τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ κληρονόμος ἀμφοτέρων, ὁ Ἀλέξανδρος Πασκουάλης.

Περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τῆς Μαρίας Πετρεττίνη πολλοὶ λόγου ἄξιοι συγγραφεῖς ἔγραψαν. Ὁ Ἱερώνυμος Δάνδολος, ἐν τῷ τέλει τοῦ Β' μέρους τῆς ὑπ' αὐτοῦ συγγραφείσης «Ἱστορίας τῆς πτώσεως τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς τελεταίας αὐτῆς Πεντηκοντοετηρίδος» ἀναφέρει περὶ αὐτῆς Ἐπίσης ὁ ἐκ Λευκάδος λόγιος κ. Ἰωάννης Σταματέλλος καὶ ὁ Κερκυραῖος κ. Λαυρέντιος Σ. Βροκίνης εὔφημον ἐποίησαν μνείαν περὶ τῆς Πετρεττίνη, Ἀλλ' ἐν τῇ «Αὐτοβιογραφίᾳ» τοῦ Μαρίου Πιέρη δυνάμεθα πολλὰς ν' ἀναγνώσωμεν ὡραίας γραμμάς, αἵτινες ἀνασδεικνύουσι τὸν ὅλον χαρακτῆρα τῆς ὡραίας Κερκυραίας.

Ἕτερα ἔργα εὑρεθέντα μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς εἶναι:

«Ὁ Βιος τῆς Ροζάλβης Καρριέρας καὶ ὁ τῆς Ἑλένης Κορνὲρ Πισκοπίας».

«Περὶ Γυνακείας ἀγωγῆς». Τὸ ἔργον τοῦτο ἐδημοσιεύθη τὸ 1852 ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

«Δοκίμια» ἐκ τῆς Ἱσπανικῆς τοῦ Βερβάντες.

«Προσχεδιάσματα Βιογραφιῶν Ἐνδόξων Γυνακικῶν». Ἐσκέπτετο νὰ γράψῃ πλήρη σειράν, ἀρχομένη ἐκ τῶν ἐπιφανῶν γυναικῶν τῆς Βενετίας.

«Ἕταιραι Εἰκόνες τοῦ Φιλοστράτου».

Συνέγραψε πάντοτε Ἰταλιστί. Μόνον ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς οἰκείους ἔγραψεν εἰς τὴν μητρικὴν αὐτῆς γλῶσσαν.

Ἐτάφη ἐν τῷ ἐν Βενετίᾳ κοιμητηρίῳ τῶν Ὀρθοδόξων. Ἡ φιλόσοφος Ἑλληνὶς διετήρησεν ἀμείωτον τὸ δόγμα τῆς θρησκείας ὃ εἶχε λάβει παρὰ τῶν πατέρων αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ τάφου της ὡραῖον τῇ ἀνεγέρθη μνημεῖον· ἀλλὰ καὶ κενοτάφιον μετὰ λαμπροῦ ἐπιγράμματος ὕψωσεν εἰς μνήμην αὐτῆς, ἐν τῷ εὐανθεῖ κήπῳ τῆς ἐν Βενετίᾳ οἰκίας του ὁ εὐγνώμων Ἀλέξανδρος Πασκουάλης.

Τὸν Μάϊον τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἡ Ἰταλία ἐθρήνει ἐν Φλωρεντίᾳ τὸν θάνατον τοῦ κλεινοῦ τῆς Κρούσκας μύστου καὶ ψάλτου τῆς Ἰταλικῆς Μούσης. Ἡ δὲ Κέρκυρα πενθηφοροῦσα ἔρραινε μὲ ἄνθη εὐώδη τὴν Ἰταλικὴν λύραν εὐκλεοῦς καὶ ἀγαπητοῦ τέκνου της, ᾄδουσα τὸν «Ἀσπασμόν» του, ὃν πνοὴ ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Πετράρχου μετέφερεν.

Ἅπας ὁ φιλολογικὸς κόσμος, οἱ ἐν τέλει καὶ οἱ ἐν Φλωρεντίᾳ Ἕλληνες παρηκολούθουν τὸν νεκρὸν τοῦ φιλοπάτριδος Μαρίου Πιέρη ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ. Μετεφέρετο ἵνα ταφῇ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῶν Ὀρθοδόξων ἐν Λιβόρνῳ. Ἀπεβίωσε τῇ 20 Μαΐου 1820, πρὶν ἢ ἴδῃ τὴν πρυσφιλῆ του Κέρκυραν ἡνωμένην τῇ μητρὶ πατρίδι.

Ἡ φήμη του ἀγήρως διατρέχει τὴν Ἰταλίαν καὶ Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἡ ψυχή του ἀπηλλαγμένη τῶν γηΐνων δεσμῶν, μετέβη εἰς φωτεινὰς χώρας πρὸς συνάντησιν τῆς δυάδος, ἣν ἠγάπησεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀφιεροῦμεν ὀλίγας γραμμὰς εἰς τὴν μνήμην ἐνδόξου Ἕλληνος, διότι εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν τὴν φιλόσοφον Μαρίαν Πετρεττίνη, τὴν κλεῖσαν τὴν πατρίδα καὶ τὸ φῦλον ἡμῶν.

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Δ'.

Ἅπαντες οἱ ἀγῶνες ἐτελοῦντο, κατὰ τὸν Παυσανίαν αὐθημερὸν μέχρι τῆς 77 Ὀλυμπιάδος· ἀλλ' ἀφ' ὅτου ηὔξησεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγώνων ἡ πανήγυρις διήρκει πέντε ἡμέρας. Ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἡμέρα ἦσαν ἀφιερωμέναι εἰς τὰς γενικὰς καὶ ἀτομικὰς θυσίας, αἱ δὲ μεσολαβοῦσαι τρεῖς εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Οἱ κριταὶ καὶ διευθετηταὶ τῶν ἑορτῶν ὠνομάζοντο Ἑλλανοδίκαι καὶ διωρίζοντο ὑπὸ τῶν Ἠλείων· ἐξελέγοντο δὲ οἱ Ἑλλανοδίκαι διὰ κλήρου. Κατ' ἀρχὰς ἐξελέγετο εἷς, μετὰ ταῦτα δύο, καὶ κατόπιν ἐννέα, ἐξ ὧν τρεῖς εἶχον τὴν ἐπιστασίαν τῶν ἱπποδρομιῶν, τρεῖς τοῦ πενταθλου καὶ τρεῖς τῶν ἐπιλοίπων ἀγώνων. Βραδύτερον κατὰ τὴν 103 Ὀλυμπιάδα ἐξελέγετο ἀνὰ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα αὐξηθεισῶν φυλῶν τῶν Ἠλείων· μετὰ διαφόρους δὲ ἀλλαγὰς ὁ ἀριθμὸς κατῆλθεν εἰς ὀκτὼ καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἀνῆλθεν εἰς δέκα μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Οἱ Ἑλλανοδίκαι ὠνομάζοντο καὶ ῥαβδοῦχοι, διότι ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας ῥάβδον, ὡς σύμβολον τῆς ἐξουσίας των.

Ῥαβδοῦχοι ἐλέγοντο καὶ οἱ ὑπηρέται αὐτῶν, οἵτινες εἶχον ἐντολὴν νὰ τιμωρῶσι τοὺς ἀτακτοῦντας διὰ τῆς ῥάβδου των. Ὁμοίαν ἐξουσίαν ἐξήσκουν καὶ οἱ λεγόμενοι Ἀλύται.

Ἐξελέγοντο δέκα μῆνας πρὸ τῆς ἑορτῆς καὶ ἐδιδάσκοντο παρὰ τῶν Ἠλείων τὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς πανηγύρεως χρέη αὐτῶν· δι' ἐπισήμου δὲ ὅρκου ὑπεχρεοῦντο νὰ ὦσιν ἀμερόληπτοι. Καθῆκον εἶχον νὰ ἐπιβλέπωσιν ὅπως τὰ πάντα γίνωνται ἐν τάξει — οὗτοι ἐκήρυττον τὴν ἔναρξιν τῶν ἑορτῶν διὰ κήρυκος καὶ ἀπεφάσιζον περὶ τῶν βραβείων, τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο εἰς τοὺς νικητάς. Τὸ ἀξίωμα τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐθεωρεῖτο ἀνώτατον, δι' ὃ καὶ ἰδιαίτερα καθίσματα εἶχον ἐν τῷ Σταδίῳ

παρὰ τῷ ἐκ χαλκοῦ τοῦ Διὸς ἀγάλματι. Ἡ περιβολὴ αὐτῶν ἐτύγχανε πορφυρᾶ.

Ὡς ἤδη εἴπομεν, τῷ νικητῇ ἐδίδετο, ὡς βραβεῖον, ἁπλοῦς στέφανος ἐκ τῆς παρὰ τὴν Ἄλτιν ἱερᾶς ἐλαίας, τῆς παρὰ τὸν βωμὸν τῶν Καλλιστεφάνων νυμφῶν εὑρισκομένης, ἥτις ἐλαία καλλιστέφανος ἐκαλεῖτο. Λέγεται, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν αὐτὴν ἐκ τῶν ὑπερβορείων χωρῶν καὶ τὴν ἐφύτευσεν εἰς τὴν ἱερὰν Ἄλτιν. Τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας ἔκοπτε διὰ χρυσῆς μαχαίρας παῖς, τοῦ ὁποίου ἀμφότεροι οἱ γονεῖς ἔζων. Οἱ πρὸς διανομὴν στέφανοι ἐτίθεντο ἐπὶ ἁπλοῦ χαλκίνου τρίποδος· ἀφ' ὅτου ὅμως ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ Φειδίου τὸ ἀριστούργημα τῆς γλυπτικῆς ὁ χρυσελεφάντινος Ζεύς, ὁ χάλκινος τρίπους ἀντικατεστάθη ὑπὸ μεγαλοπρεπεστάτης τραπέζης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, κατασκευασθείσης ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ τοῦ Φειδίου Κωλώτη.

Ἐκ τῆς ἀπαστραπτούσης λοιπὸν χρυσελεφαντίνης τραπέζης ἐλάμβανεν εἰς τῶν Ἑλλανοδικῶν τὸν στέφανον καὶ ἐστεφάνου τὴν κεφαλὴν τοῦ νικητοῦ, ἀφοῦ πρότερον περιέσφιγγεν αὐτὴν διὰ ταινίας ἐξ ἐρίου. Ἡ συγκίνησις ἔφθανεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Θορυβώδεις ἐπευφημίαι ἐχαιρέτιζον τὸν οὕτως ἐστεμμένον νικητήν! Κῆρυξ τότε ἀνεφώνει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὸ τοῦ πατρός του καὶ τῆς πατρίδος του ἐνώπιον πάντων τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑλλάδος. Πομπαὶ καὶ θυσίαι ἐπέραινον τὴν ἑορτήν· οἱ δὲ Ἠλεῖοι παρέθετον τοῖς νικηταῖς γεῦμα ἐν τῷ Πρυτανείῳ. Ὁ νικητὴς ἐτίμα οὐ μόνον τοὺς γονεῖς καὶ φίλους αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν πατρίδα του· οἱ συμπολῖται δ' αὐτοῦ τῷ ἀπέδιδον προνόμιον, ὡς δεῖγμα τῆς πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνης των. Ἀνδριὰς πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀνεγείρετο εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος, οἱ δὲ ἔξοχοι τῆς ἀρχαιότητος ποιηταὶ Πίνδαρος, Σιμωνίδης καὶ Εὐριπίδης ἔψαλλον διὰ τῆς μούσης των τὰς νίκας τῶν ἀθλητῶν!! Ὅτε ὁ νικητὴς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του, εἰσήρχετο διά τινος ἀνοίγματος, τὸ ὁποῖον ἔκαμνον ἐπίτηδες εἰς τὸ τεῖχος καὶ ἐδέχοντο αὐτὸν μετὰ μεγάλης πομπῆς. Κατὰ Πλούταρχον τὸ ἄνοιγμα ἐκεῖνο ἐσήμαινεν, ὅτι ἡ πόλις ἡ τοιούτους ἄνδρας ἔχουσα δὲν εἶχεν ἀνάγκην τειχῶν.

Πρῶτος Ὀλυμπιονίκης ἀναφέρεται ὁ Δαϊκλῆς νικήσας εἰς τὸν ἁπλοῦν δρόμον. Ὡς σταδιοδρόμον δὲ διάσημον ἀναφέρει ὁ Σιμωνίδης τὸν Ἀργεῖον Δάνδην, ὃς εἴκοσι καὶ δύο φορὰς ἐνίκησεν εἰς τοὺς μεγάλους ἀγῶνας. Πάντας ὅμως ὑπερτέρησεν ὁ ἐκ Λακωνίας Λάδας. Ὁ διάσημος γλύπτης Μύρων ἔγλυψε τὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Οἱ διασημότεροι τῶν Ὀλυμπιονικῶν ἀνεδείχθησαν μεταξὺ τῆς 60ης καὶ 90ης Ὀλυμπιάδος. Τότε ἤκμασαν καὶ οἱ περίφημοι ἀθληταὶ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῆς πόλεως Κρότωνος. Τούτων διασημότερος ἦν ὁ παλαιστὴς Μίλων ὁ υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Παῖς ἔτι ὢν ἐνίκησεν ἅπαξ, ὅτε δ' ἔγεινεν ἀνὴρ ἐνίκησεν ἑξάκις ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἑξάκις εἰς τὰ Πύθια, ἐννεάκις εἰς τὰ Νέμεα καὶ δεκάκις εἰς τὰ Ἴσθμια. Εἰς τὸν ἀτρόμητον τοῦτον ἀθλητὴν ἀνήγειραν ἀνδριάντα, ὃν ὁ ἴδιος μετέφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ εἰς τὸ ὁρισθὲν μέρος· ὁ δὲ μέγας ποιητὴς Σιμωνίδης ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἑξῆς δίστιχον:

—«Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας, ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.»—

Ἱστορεῖται ἔκτακτα περὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Λέγεται, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐβάστασεν εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ μέγαν βοῦν, ὃν μετεκόμισε μακράν· ὡς ἦτο φυσικόν, ἡ ὄρεξίς του ἀνεπτύχθη ἐκ τοῦ κόπου καὶ διὰ μιᾶς γρονθιᾶς ἐφόνευσε τὸν βοῦν καὶ εἶτα κατέφαγεν αὐτὸν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ἄλλοτε πάλιν ἐστήριξε μὲ τὰς χεῖράς του οἰκίαν μέλλουσαν νὰ κρημνισθῇ καὶ ἄλλοτε ἐσταμάτησεν ἅμαξαν συρομένην ὑπὸ τεσσάρων ἵππων ἀπὸ ρυτῆρος τρεχόντων. Λέγεται προσέτι, ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ κάμψῃ τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρός του καὶ ὅτι συχνὰ ἔδενε περὶ τὸ μέτωπόν του χορδὴν καὶ κλείων τὰ χείλη ἐκράτει τὴν ἀναπνοήν, μέχρις οὗ αἱ φλέβες τῆς κεφαλῆς του τόσον ἐξωγκοῦντο, ὥστε διερρήγνυον τὴν χορδήν. Δύο μόνον ἀντιπάλους εἶχε, τὸν συμπολίτην του Τιμασίθεον καὶ τὸν Αἰτωλέα βουκόλον Τίθορμον, ὃς ἀπεδείχθη καὶ ἰσχυρότερος αὐτοῦ. Ὅτε ὁ Μίλων ἤκουσε περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐπορεύθη εἰς τὰ ὄρη εἰς συνάντησίν του· διὰ νὰ ἐπιδείξῃ δὲ τὴν ῥώμην του ἥρπασεν ἐκ τῆς ἀγέλης ταῦρον καὶ ἐκράτησεν αὐτὸν δυνατὰ ἐκ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Ὁ Τίθορμος τότε κρατεῖ δύο ταύρους συγχρόνως καὶ ὁ ἀτρόμητος Μίλων φεύγει κατηρχυμένος. Ἐν τούτοις ὁ γενναῖος ἀθλητὴς ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῇ κακὸν τέλος. Γέρων ὤν περιεπάτει ποτὲ εἴς τι δάσος, ὅτε παρατηρεῖ κολοσσιαῖον δένδρον ἡμιεσχισμένον, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, ξυλοκόποι ἀφῆκαν μὴ δυνάμενοι νὰ κόψωσιν αὐτό. Ὁ Μίλων ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἡμιεσχισμένου δένδρου ἠλεκτρίζεται καὶ νομίζει, ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ κατορθώσῃ, ὅ,τι πολλοὶ ὁμοῦ δὲν ἠδύναντο—ἐνόμισεν, ὅτι καὶ γέρων δὲν ἀπώλεσε τὴν νεανικήν του δύναμιν. Χωρὶς νὰ διστάσῃ εἰσέρχεται εἰς τὴν σχισμάδα τοῦ δένδρου καὶ διὰ τῶν ὤμων προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ· ἀλλὰ μόλις ὀλίγον ἤνοιξε τὸ δένδρον καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν του θέσιν· τοιουτοτρόπως συνέκλεισεν αὐτόν. Ζητεῖ βοήθειαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἀκούει αὐτόν. Ἐπέρχεται ἡ νὺξ καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτὴν τὰ ἄγρια θηρία... Ἀτρόμητε ἀθλητά! Ἐγένετο ἔρμαιον τῶν λύκων ὁ τοσάκις θηρία κατασπαράξας καὶ οἰκίας ὑποβαστάσας!!

Καλλιόπη Α. Κενδύνη.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Α΄.

Πρῶτος ὁ Ὅμηρος θαυμάζων τὴν Ἀφροδίτην ἐν τῷ οὐρανῷ κατὰ τὰς ἑσπέρας, πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς πράττομεν σήμερον, τὴν προσαγορεύει προσδίδων εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα ὡραίαν μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων. Ποῖον βλέμμα δὲν κατέπληξεν ἡ λαμπρὰ αὐτῆς λάμψις; Πῶς ἐνῷ ἐπὶ τόσον καιρὸν ἀκτινοβολεῖ ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας, πῶς νὰ μὴ χαιρετᾷ τις ἐν αὐτῇ τὸν λαμπρότερον τῶν ἀστέρων, καὶ νὰ μὴ ἐρωτᾷ ἑαυτὸν ποῖα μυστήρια κρύπτονται ἐν τῷ φωτὶ τούτῳ;

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἄστρον τῆς ἑσπέρας ἀπὸ τῆς ἀπωτέρας ἀρχαιότητος ἐμελετήθη ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων· εἶναι ὁ μόνος πλανήτης περὶ οὗ ὡμίλησεν ὁ Ὅμηρος. Ὁ Ἰταῖος ἐξυμνεῖ τὴν λαμπρότητά του ὑπὸ τὸ ὄνομα· κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Πυραμίδων, οἱ Αἰγύπτιοι τὸν ἐπωνόμαζον· «τὸ ἐπουράνιον πτηνὸν τῆς πρωΐας καὶ τῆς ἑσπέρας»· οἱ Βαβυλώνιοι παρετήρησαν πρὸ 35 αἰώνων, μίαν ἐκ τῶν διαβάσεών του πρὸ τοῦ ἡλίου· οἱ Ἰνδοὶ τὸν ἀπεκάλουν «ἡλαμπρὰ» καὶ οἱ πρῶτοι Ἄραβες «αἴγλην τοῦ Οὐρανοῦ».

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Δημιουργίας ὑπῆρξεν ἡ θεὰ τῆ ὡραιότητος καὶ τοῦ ἔρωτος. Ἂς ὑψώσωμεν, τὸ ἑσπέρας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἂς θαυμάσωμεν τὸ ἄστρον ὅπερ ἔψαλλεν ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Βιργίλιος.

Πόσα συμβάντα, πόσαι μεταβολαὶ δὲν παρῆλθον ἀπὸ τῶν μεμακρυσμένων ἐκείνων ἐποχῶν! Ἔθνη, διάλεκτοι, θρησκεῖαι τὰ πάντα ἤλλαξαν. Ποῦ εἶναι οἱ θαυμάσαντες τὴν Ἀφροδίτην ὀφθαλμοὶ πρὸ 3,000 ἐτῶν; Ποῦ εἶναι αἱ καρδίαι αἱ ἐμπιστευόμεναι εἰς αὐτὴν τοὺς ὅρκους τοῦ ἔρωτος, αἱ ὀμνύουσαι εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Καὶ ἡμῶν, ποῖοι θὰ εἶναι οἱ ἀπόγονοι, οἵτινες μετὰ 3,000 ἔτη θὰ θαυμάζωσιν ὡς ἡμεῖς τὸν ἀστέρα τῆς Ἰλιάδος, σπινθηροβολοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ; Ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρώπων διέρχεται ταχέως, τὰ κύματα διαδέχονται ἄλληλα καὶ χάνονται ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς ζωῆς· ὁ οὐρανὸς μένει, καὶ ὁ ἀστρονόμος μειδιᾷ διὰ τὰς μεγάλας μεταβολὰς καὶ τὰς μικρὰς τρικυμίας.

* *
*

Ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκετο κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα, εἰς μίαν ἐκ τῶν σπανιωτέρων περιόδων τῆς λάμψεώς της. Ἦτο τόσον λαμπρά, ὥστε αὐγάζει ὡς μικρὰ λάμψις τῆς σελήνης, καὶ εἶναι εὔκολον νὰ βεβαιωθῇ τις περὶ τούτου, ἢ ἱστάμενος εἰς μέρος σκιερόν, ἢ περιπατῶν ἔμπροσθεν τοίχου εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἠδυνάμεθα νὰ τὴν διακρίνωμεν ἐν πλήρει ἡμέρᾳ μὲ γυμνὸν τὸν ὀφθαλμόν, ὄχι μόνον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ μεσημβρίᾳ ὅταν γινώσκωμεν ποῦ εἶναι. Οὐδεὶς ἀστὴρ ἢ πλανήτης συγκρίνεται κατὰ τὴν λάμψιν μὲ αὐτήν.

Τὸ ὁρατὸν τοῦτο τῆς Ἀφροδίτης ἐν πλήρει ἡμέρᾳ παρετηρήθη ἀπὸ πολλοῦ, ἀλλ' εἶναι σπάνιον νὰ καταστῇ κοινὸν θέαμα οὕτως εἰπεῖν. Τοῦτο συνέβη μεταξὺ ἄλλων καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης, πρὸ ὀλίγου κατακτήσας τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐπεκτείνας μέχρι Ρώμης τὴν Γαλλικὴν Δημοκρατίαν ἀνελάμβανεν ἐκ τῆς Ἀρχῆς τὰς τιμάς, αἵτινες προεμήνυον τὴν Ὑπατίαν αὐτοῦ.

Περικυκλούμενος ὑπὸ λαμπροῦ ἐπιτελείου, ὁ νέος στρατηγὸς ἐπανήρχετο ἔφιππος εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λουξεμβούργου ἔνθα τὸν ἐπερίμενον αἱ Ἀρχαί, ὅταν μεγάλως ἐξεπλάγη ἰδών, παρὰ τὴν ὁδὸν Τουρνών, ὅλον τὸ πλῆθος ὠθούμενον πρὸ αὐτοῦ καὶ παρατηροῦν, ἀντὶ νὰ θαυμάζῃ ἐκεῖνον, μίαν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ. Ἔμαθε τότε διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ὅτι ἀστὴρ λαμπρὸς ἔλαμπεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ὅτι ὁ γαλλικὸς λαὸς ἔβλεπεν ἐν τῷ ἀστέρι τὸν νικητὴν τῆς Ἰταλίας. Ἦτο ἡ Ἀφροδίτη, ἧς ἡ λάμψις ἦτο εἰς τὸ ζενὶθ αὐτῆς ἀκριβῶς ὡς τὸν χειμῶνα κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα. Αἱ πολιτικαὶ ἐποχαὶ ἤλλαξαν· ὁ ἀστὴρ ὅμως μένει ἐκεῖ.

Ἦτο ἐκεῖ κατὰ τὴν μυθολογικὴν ἐποχήν. Ἦτο ἐκεῖ, λαμβάνουσα τὰ ἐρωτικὰ ὁλοκαυτώματα, εἰς τὰ βάθη τῶν θείων ναῶν, οἵτινες εἰς αὐτὴν εἶχον ἀφιερωθῆ, ἐν Ἑλλάδι, Αἰγύπτῳ, Ἰνδίαις, ἐπὶ τῆς γῆς ὁλοκλήρου, διότι ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἢ μυστηριώδους θέας τῆς πρωΐας καὶ τῆς ἑσπέρας, ἐγεννήθη ἡ λατρεία τῆς θελκτικῆς πρωσοποποιήσεώς της. Καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη πλέον τοῦ ἑνὸς θαυμαστοῦ, δὲν βλέπει ἐν αὐτῇ ἢ τὴν ἀκτινοβόλον ὡραιότητα ἐνθρονισμένην εἰς τὸ αἰθέριον στερέωμα καὶ δὲν σκέπτεται, ὅτι ἡ ἐπιστήμη, ἐξήγησε τὸ εἴδωλον καὶ μετεμόρφωσε τὸν ἀστέρα.

(Ἐκ τῶν τοῦ Καμίλλου Φλαμαρίωνος) **Βασιλικὴ Κυριακίδου**

Ο ΚΑΘΑΡΟΣ ΑΗΡ

Τὸ ψῦχος, τὸ ἐναντίον τῆς θερμότητος, τὸ θεωροῦμεν ἐνίοτε ὡς κακὸν καὶ φροντίζομεν παντὶ σθένει νὰ κλειώμεθα, μὴ ἀναπνέουσαι οὐδὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα. Οὐδεὶς καλλίτερος φίλος διὰ τὸν λάρυγγα καὶ τοὺς πνεύμονας ἢ ὁ καθαρὸς ἀήρ. Τὸν ἀέρα ὡς ὅλα τὰ καλὰ πράγματα, ὀφείλομεν ν' ἀναπνέωμεν ὑπὸ εὐνοϊκοὺς ὅρους, ἀλλ' οἱ ὅροι οὗτοι εἶνε ἀπαραίτητοι εἰς τὴν ὑγιεινήν, καὶ οὕτως, ὁ ἀὴρ ἔσται τονωτικὸς καὶ ἐνδυναμωτικός. Δὲν γνωρίζομεν ἀρκούντως τὴν ἀξίαν τοῦ ἀέρος ὡς μέσου θεραπευτικοῦ.

Οἱ ἀσθενεῖς, βεβαίως δὲν δύνανται συχνὰ νὰ περιπατῶσιν ἔξω, ἀλλ' εἶναι πάντοτε εὔκολον νὰ τοὺς παρέχωμεν τὰ μέσα νὰ τὸν ἀναπνέωσιν. Εἶναι ὅρος συμφέρων εἴς τινας ἀσθενείας τοῦ στήθους νὰ μεταφέρηται ὁ ἀσθενὴς καθ' ἑκάστην μὲ οἱονδήποτε καιρόν, ἔστω καὶ μὲ τὸ δυνατώτερον ψῦχος εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα. Καλύπτομεν αὐτὸν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον καὶ καλλίτερον.

Εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ προφυλάττωμεν τὸ ἐν λόγῳ σῶμα ἐκ τοῦ ψύχους, ὥστε ὁ ἀσθενὴς νὰ μὴ εὑρίσκῃ οὐδεμίαν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἐντὸς καὶ τῆς ἐκτὸς θερμοκρασίας. Πάντα τὰ κεκλεισμένα δωμάτια εἰς ἃ ἀναπνέουσι ὄντα πλήρη ζωῆς, εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μεμολυσμένα.

Μόνον ὁ ἐξωτερικὸς ἀὴρ εἶναι καθαρός, ἰδίως εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη καὶ ἐκτὸς τῶν πόλεων.

Παντοῦ, ὁ ἐκτὸς ἀὴρ εἶναι ὑγιέστερος ἢ ἡ τεχνικὴ ἀτμοσφαῖρα ἡ δημιουργουμένη δι' ἐκείνων, οἵτινες ζῶσι ἐν κεκλεισμένοις δωματίοις. Πόσοι δυστυχεῖς ἀσθενεῖς θὰ εὕρισκον σωτηρίαν ἐν τῷ κήπῳ αὐτῶν, ἐνῷ ζητοῦσιν αὐτὴν μακρὰν καὶ ἥτις τοὺς διαφεύγει, διότι ὑπὸ τὸ ὡραιότερον κλῖμα τοῦ κόσμου, ἀποσύρονται τοῦ ὑποίθρου φοβούμενοι τὸ ψῦχος, καὶ μένοντες κεκλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτια των.

Θὰ ἐθεραπεύοντο καλῶς ἐκ τῶν κρυολογημάτων διὰ τοῦ καθαροῦ ἀέρος ὑπὸ τὸν ὅρον ἐννοεῖται νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ὁ καθαρὸς ἀήρ· ὁ τρόπος δι' οὗ πρέπει νὰ τὸν ἀναπνέομεν πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καλῶς. Πῶς ἀναπνέετε; Αὕτη εἶναι ἡ καθημερινὴ ἐρώτησις. Παρετηρήσατε ποτὲ πῶς ἀναπνέετε; Διὰ τοῦ στόματος; διὰ τῆς ρινός; Διαφέρουσι τὸ ἓν τοῦ ἄλλου. Ὅταν ὁμιλῶμεν ἀναπνέομεν κατ' ἀνάγκην διὰ τοῦ στόματος. Ὅταν ὅμως δὲν ὁμιλοῦμεν τότε πρέπει νὰ ἔχωμεν καλῶς κεκλεισμένα τὰ χείλη καὶ ν' ἀναπνέωμεν διὰ τῶν ρωθώνων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον.

Εἶναι πλέον ἐνδιαφέρον ἢ ὅσον πιστεύει τις, ν' ἀναπνέωμεν βραδέως καὶ μετὰ μέτρου καὶ διὰ βαθέων εἰσπνοῶν, αἵτινες κυκλοῦσιν ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ πνεύμονος.

Προσπαθήσατε καὶ θὰ ἴδητε πόσον ὠφέλιμον, ἰδίως ἐὰν πάσχετε τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς βρόγχους. Θὰ πεισθῆτε τότε ὅτι ἡ συνάγχη καὶ ἡ βραχνὴ φωνή σας ἐξ ἧς καταλαμβάνεσθε καθ' ἕκαστον χειμῶνα δὲν θὰ σᾶς καταλάβῃ.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο τὸ πλεονέκτημα τὸ ὁποῖον θὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τοῦ ἀναπνέειν. Ὅλος ὁ ὀργανισμὸς θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὑγιᾶ του κατάστασιν. Ὁ εἰσπνεόμενος καθαρὸς ἀὴρ θὰ ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν εἰς συνάφειαν μὲ τὸ αἷμα τῶν πνευμόνων. Τὸ αἷμα θ' ἀνακτήσῃ ὅλας τὰς ἀναγ-

καιούσας καὶ ὠφελίμους αὐτοῦ ἰδιότητας. Οἱ πνεύμονες εἶναι εἶδος πυραύνου ἐν ᾧ ἡ ὑγιεινὴ τοῦ ἀέρος συνδέεται καὶ συγχωνεύεται μὲ ὅλα τὰ λοιπὰ στοιχεῖα.

Ὀνὸζ ἰατρός.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΚΑΛΛΟΥΣ

Πῶς ν' ἀποφεύγωμεν τὰς ρυτίδας. Ἰδοὺ ἡ γνώμη τριῶν γηραιῶν γυναικῶν, μὲ καθαρὸν μέτωπον, καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀπηλλαγμένον, τῶν ρητίδων. Αἱ δύο πρῶται γυναῖκες τοῦ κόσμου, ἡ τρίτη γυνὴ τῆς ἐργασίας. Ἡ πρώτη λέγει, ὅτι ὀφείλει τὴν καλὴν κατάστασιν τοῦ προσώπου της εἰς τὸ ὅτι ποτὲ δὲν μετεχειρίσθη ψυχρὸν ὕδωρ διὰ τὸ πλύσιμον αὐτοῦ. Ἡ δευτέρα ἀποφαίνεται, ὅτι τὸ μυστικόν της συνίσταται εἰς τὴν ψυχικὴν γαλήνην, ἣν πάντοτε διετήρησε καὶ ἥτις αὐξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἡ τρίτη διηγεῖται, ὅτι καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, μετὰ τὴν ἐργασίαν ὅλης τῆς ἡμέρας, ἀποσύρεται, πρὸ τοῦ νὰ κατακλιθῇ πέντε λεπτά, εἰς τὸ σκότος, μὲ ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, τοὺς πόδας ἐστηριγμένους ἐπὶ σκίμποδος καὶ τὸ πνεῦμα μὴ ἀπασχολούμενον οὐδαμῶς εἰς τίποτε.

Ἡ ὡραιότης παρὰ ταῖς γυναιξί. Τὸ θέλγητρον δὲν διαφιλονεικεῖται, καὶ δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ δι' ἑκατὸν διαφόρων μέτων. Μεγάλη ἢ μικρά, ξανθή, ἢ μελαγχροινή, ζωηρὰ ἢ ὀκνηρά, ἰσχνὴ ἢ παχεῖα ἡ γυνὴ δύναται νὰ εἶναι θελκτική. Ἡ φυσικὴ ὡραιότης ἀποτελεῖ προφανῶς ἐν μέρει τὸ θέλγητρον, ἀλλὰ μόνον ἐν μέρει. Ἡ ψυχὴ ἥτις πλανᾶται ἐπὶ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἑλληνικῆς ἀγαλματοποιίας, ἐπάγεται ἰδίως τὸ παντοδύναμον θέλγητρον.

Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι ἐξύμνησαν τὴν ὡραιότητα, ἀλλὰ πάντοτε τὴν εὐφυᾶ, τὴν πνευματώδη ὡραιότητα. Καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ εἶναι· διότι τότε θὰ ἦτο ὅμοιον πρὸς ὕβριν τὸ νὰ ἀναπαριστᾷ τις τὴν εἰκόνα ὡραίου ζώου.

Τὸ ἰδεῶδες πραγματοποιεῖται, ὅταν ἡ ὡραιότης τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος συναντῶνται ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ.

Αἱ κλασικαὶ γραμμαὶ τῆς ὡραιότητος δύνανται νὰ ἐξαλειφθοῦν, ἡ δροσερότης τῆς νεότητος νὰ ἐξαλειφθῇ, ἀλλ' ἡ ὡραία γυνὴ μένει ἐπὶ πολὺ θελκτική. Ὑπάρχουσιν ἑκατοντάδες γυναικῶν, αἵτινες κινοῦνται ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὸ στερέωμά των ἀκτινοβολοῦν, δρῶσι, ἑλκύουν διὰ τῆς γλυκύτητος τοῦ φωτὸς τῆς ζωῆς των, τῶν δώρων τῆς ψυχῆς, τοῦ πνεύματός των καὶ τοῦ σώματος τελευταῖον.

Φιλόκαλος

Η ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΚΟΜΕΙΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Αὔριον τὴν ἑσπέραν τελεῖται εἰς τὸ μέγα θέατρον Ἀθηνῶν ἡ προαγγελθεῖσα εὐεργετικὴ παράστασις ὑπὲρ τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν. Ὁ θίασος Παντοπούλου, παρακληθεὶς παρὰ τῆς ἐκ τῶν Κυριῶν ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης παρὰ τῶν κ. κ. Φανῆς Πρετεντέρη, Μαρίας Καραπάνου, Σχλίεμανν, Ἀνδριοπούλου, Καμάρα, Μάκρεθ Σερπιέρη καὶ Παρρέν, προσεφέρθη εὐχαρίστως νὰ δώσῃ τὴν «Νίκην τοῦ Λεωνίδα» νέαν χαριεστάτην κωμῳδίαν τοῦ κ. Χαραλάμπους Ἀνίνου, ὅστις λίαν εὐγενῶς ἐδώρησε καὶ τὰ ἐκ τῶν εἰσπράξεων ποσοστὰ ὑπὲρ τοῦ ἐπιδιωκομένου εὐεργετικοῦ σκοποῦ.

Εἰς ἄρθρον προγενεστέρως δημοσιευθὲν περιεγράψαμεν τὴν οἰκτρὰν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Βρεφοκομείου καὶ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς πάντας ὑποχρέωσιν νὰ προσέλθωσιν ἀρωγο αὐτοῦ.

Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ λόγοι μας ἐκεῖνοι δὲν ἐλησμονήθησαν καὶ ὅτι αὔριον οὐδεὶς θὰ ἀρνηθῇ τὸν ὀβολόν του, ὅπως ἡ εὐεργετικὴ αὕτη ἑσπερὶς ἀποφέρῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας εἰσπράξεις, καὶ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸ Βρεφοκομεῖον ποιάν τινα ἀνακούφισιν.

Ἡ τιμὴ τῶν θεωρείων ὡρίσθη ἀντὶ 30 δρ. συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ φόρου καὶ τῶν εἰσόδων, τῆς πλατείας δρ. 5 καὶ τῆς ἐξέδρας δρ. 6. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ θέσεις εὐθηνότεραι, εἰς τρόπον ὥστε πάντες δύνανται νὰ διέλθωσιν ὡραίαν καὶ διασκεδαστικωτέραν ἑσπέραν, ἐν ταὐτῷ δὲ νὰ προσφέρωσι καὶ τὸν ὀβολὸν τῆς φιλανθρωπίας των.

Εἰσιτήρια πωλοῦνται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ἑστίας, Βίλμπερ καὶ Μπέκ, θεωρεῖα δὲ δύνανται νὰ ζητήσωσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες παρὰ τῇ κ. Φανῇ Πρετεντέρη.

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Οὐδέποτε ὁ «Ὅμιλος τῶν Φιλομούσων» ἐτέλεσεν ἑσπερίδα πανηγυρικωτέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Δύο κυρίαι ἐρασιτέχνιδες, αἱ ὁποῖαι ὅμως δύνανται νὰ διεκδικήσουν τὰ πρωτεῖα πρὸς τὰς ἐξοχωτέρας καλλιτέχνιδας, αἱ κ. κ. Κατκὼφ καὶ Κούν, μετέσχον τῆς συναυλίας, τέρψασαι τὸ κοινὸν διὰ θαυμασίων ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐκτελέσεων. Ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ ἐκτέλεσις τῆς συναυλίας ὑπῆρξε τελεία, καταγοητεύσασα τὸ πολυπληθὲς κοινόν, τὸ ὁποῖον εἶχε συρρεύσει ἐκεῖ ἐν ἀσφυκτικῷ συνωστισμῷ.

Αἱ ἐπιδοκιμασίαι, ὁ ἐνθουσιασμός, τὰ χειροκροτήματα ἐπέστρεψαν τὴν ἑσπερίδα ταύτην, ἥτις διέχυσεν ὀλίγην ἀνακούφισιν καὶ εὐθυμίαν εἰς τὸν κατ' αὐτὰς μονότονον καὶ πληκτικὸν ὁρίζοντά μας. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ προοδευτικώτατος «Ὅμιλος τῶν Φιλομούσων» θὰ συνεχίσῃ καθ' ὅλην τὴν ἄνοιξιν τὰς ὡραίας καὶ τόσον ψυχαγωγοὺς συναυλίας του.

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΗΜΕΡΙΣ ΠΕΤΡΙΤΣΗ

Ἐπιτυχέστατα διεξήχθη καὶ ἡ ὑπὸ τῆς γνωστῆς καλλιτέχνιδος κ. Πετρίτση διοργανωθεῖσα, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Φιλαρμονικῆς καλλιτεχνικὴ ἡμερὶς ὑπὲρ τοῦ Βρεφοκομείου. Ἡ κ. Πετρίτση ὡς προεγράφομεν ἀπήγγειλε μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὴν περὶ τὸ ἀπαγγέλλειν δεινότατα ὡραῖα τεμάχια ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων Ἄγγλων καὶ Γάλλων τραγικῶν συγγραφέων, ἐπισύρασα τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐκλεκτοτάτου ἀκροατηρίου της καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην πάντων, ὅσοι λυποῦνται διὰ τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΩΔΕΙΟΥ

Τέλος πάντων ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἓν μουσικὸν σχολεῖον, ἓν καλλιτεχνικὸν μορφωτήριον, ἄξιον νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ νὰ προπαρασκευάζῃ τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν εἰς ἀνωτέραν μουσικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐν γένει παίδευσιν.

Ἡ κατὰ τὸ προπαρελθὸν Σάββατον δοθεῖσα ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν τοῦ Ὠδείου ὡραία καὶ ποικιλωτάτη συναυλία ἐν τῇ περικόμψως καὶ τεχνικῶς ἐπισκευασθείσῃ αἰθούσῃ αὐτοῦ, παρέχει ἀληθῆ γνώμονα τῶν ἀπιστεύτων προόδων, αἵτινες ἐπετελέσθησαν ἐνταῦθα εἰς τόσον σχετικῶς μικρὸν διάστημα.

Ἦτο ἀληθὴς τῶν αἰσθήσεων ἀπόλαυσις καὶ ἑορτὴ νὰ βλέπῃ τις τόσας εὐσταλεῖς καὶ ὡραίας νεάνιδας μὲ τὰς λευκάς των ὡς συλφίδων ἀμφιέσεις, παρατεταγμένας εἰς στίχους, νὰ ἀποτελῶσι τὰ κυριώτατα τῆς ὀρχήστρας ὄργανα, τὰ γλυκύφωνα καὶ μαγευτικὰ βιολιά, τὰ ὁποῖα τόσον ἁρμονικοὺς φθόγγους ἀπέπεμπον ὑπὸ τοιούτους λεπτοφυεῖς καὶ ἁβροὺς δακτύλους. Ὅταν δὲ ἡ δεσποινὶς Λύδερς ἐπετέλεσεν ὡραίαν ἐπὶ βιολίου σύνθεσιν, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς δος Αὔρας

Δρακοπούλου, τότε ὁ θαυμασμὸς καὶ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινοῦ ἐκορυφώθη καὶ ἐπανειλημμένα χειροκροτήματα ἔφερον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν μουσόληπτον κόρην, τὴν τόσον γενναίως καὶ ἀφειδῶς προικισθεῖσαν ὑπὸ τῆς φύσεως.

Καὶ ἡ δεσποινὶς Σμαράγδα Πετροπούλου μετὰ πολλῆς τέχνης ἐτέλεσεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου δυσκολωτάτην Sonate τοῦ Beethoven καὶ μουσικώτατα ὁ χορὸς ἐκ νεανίδων ἔμελψεν ὡραῖον ᾆσμα εἰς τριφωνίαν καὶ ἐξόχως ὁ βαρύτονος κ. Κ. Βακαρέλης ἔμελψε τὸ περιπαθὲς ᾆσμα Still wie die Nacht, τῇ συνῳδείᾳ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς δος Φραβασίλη, καὶ ἐπιτυχέστατα ὁ μαθητὴς Εὐαγ. Δαμάσκος ἀπήγγειλε δύο ὡραῖα ποιήματα τοῦ Κόκκου καὶ τοῦ Δροσίνη, καὶ ἐν γένει ἡ ὅλη ἑορτὴ διεξήχθη μετὰ τελείας ἐπιτυχίας.

Τὸ κοινὸν ἀπῆλθεν οὕτω ἀποκομίζον τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων καὶ εὐγνωμονοῦν τὸν ρέκτην καὶ φιλοπρόοδον τοῦ Ὠδείου διευθυντὴν κ. Γ. Νάζον, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ ἀνακαίνισις καὶ τελειοποίησις τοῦ Ὠδείου, τὸ ὁποῖον οὕτω ἀθορύβως προπαρασκευάζει λαμπρὸν μουσικὸν μέλλον εἰς τὸν τόπον μας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ Δος ΣΕΒΑΣΤΗΣ ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗ

Χθὲς τὴν 8ην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἡ δὶς Σεβαστὴ Καλλισπέρη ἀνέγνωσεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μελέτην της περὶ Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Τὰς ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς ταύτης ἑσπερίδος ἐντυπώσεις μας θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ Α. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Σήμερον τελεῖται ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς πολιτικὸν μνημόσυνον τοῦ ἀοιδίμου ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου παρὰ τοῦ Συλλόγου τῶν Φιλοτέχνων. Τὸ ἐγκώμιον τοῦ ποιητοῦ θὰ πλέξῃ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Καζάζης ἐνῷ ἀνέκδοτα ποιήματα αὐτοῦ θὰ ἀπαγγείλωσιν οἱ κ. κ. Ταβουλάρης καὶ Σιγάλας.

Φίλη κ. Παρρέν.

Πλήμμυρα διαρκέσασα ἐπὶ ὀκταωρον ἐν Λεμησσῷ Κύπρου ἀφῆκεν ἀστέγους, γυμνούς, τρέμοντας καὶ πεινῶντας ἄνω τῶν 300 οἰκογενειῶν. Δι' ὑμῶν ἀποτείνομαι πρὸς τὰς ἀπειροπληθεῖς φιλανθρώπους φίλας ὑμῶν τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιτουμένη τὸ ἔλεος αὐτῶν ὑπὲρ τῶν παθόντων. Διὰ ταμίαν τῶν βοηθειῶν, ἃς δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ συναθροίσητε, ἔχετε τὸν παρὰ τῷ κ. Φράγκῳ Κυπρίῳ διαμένοντα φοιτητὴν κ. Λοΐζον, ὅστις ἀποστέλλει ταύτας πρὸς τὴν ἐν Λεμησσῷ φιλάνθρωπον δέσποιναν κ. Α. Μενάρδου πρὸς διανομήν. Μὴ λησμονῆτε τὴν καταστροφὴν τῶν σχολείων μας!

Ἱκετεύουσα ταχεῖαν ἐνέργειαν διατελῶ

Ὑμετ πάντοτε θεράπαινα.

Π. Λοΐζιάς.

Λεμησσῷ τῇ 15 Φεβρ. 95.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Δύο τρόποι κατασκευῆς ὕδατος λεβάντας. Λαμβάνετε ἄνθη λεβάντας τρυφερὰ ἢ ξηρά· βουτᾶτε εἰς κρασὶ λευκόν, οἰνόπνευμα. ἢ εἰς τριανταφυλλόνερον. Ἀφίνετε νὰ μουσκεύουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἔπειτα ἀποσταλάζετε. Τὸ ἀπεσταλαγμένον ὕδωρ θὰ εὐωδιάζῃ περισσότερον ἐὰν τὰ ἄνθη ξηραίνωνται εἰς τὸν ἥλιον, ἐντὸς φιάλης καλῶς κεκλεισμένης, καὶ τὸ οἰνόπνευμα χυθῇ κατόπιν.

Ἐὰν θέλετε νὰ ἀποκτήσητε, ταχέως χωρὶς νὰ λάβητε ἀνάγκην νὰ τὸ ἀποσταλάζητε, ὕδωρ ἔχον τὴν ὀσμὴν τῆς λεβάντας, θέτετε δύο ἢ τρεῖς σταγόνας λεβάντας, καὶ ἓν τεμάχιον ζαχχάρεως εἰς μίαν καὶ ἡμίσειαν λίτραν ὕδατος καθαροῦ, ἢ οἰνοπνεύματος καὶ κινεῖτε καλῶς ἐντὸς φιάλης μὲ στενὸν λαιμόν. Τὸ ὕδωρ τοῦτο καίτοι μὴ ἀπεσταλαγμένον εἶναι εὐωδέστατον.

Πῶς ἀφαιροῦνται αἱ ἐξ οἴνου κηλῖδες. Ὅταν θέλετε νἀφαιρέσητε κηλῖδας οἴνου ἐξ ὑφασμάτων, ἐκ μουσελλίνης, προσέχετε νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε ὑγρά, ἅτινα βλάπτουσι τὸ ὕφασμα. Σαπουνάδα χλιαρά, ὕδωρ χλωριοῦχον θερμόν, ἢ ὕδωρ ἀμμωνίας εἶναι ἐξαίρετα διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἡ ποσότης ἂς εἶναι ἀρκοῦσα ἀναλόγως τοῦ πάχους τοῦ ὑφάσματος. Μὲ ὑπομονὴν δύναται τοῦτο νὰ ἐπιτευχθῇ, ὅπως μὴ καταστραφῇ τὸ ὕφασμα,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Β. Κ. Αἴγιον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ξ. Φ. Δ. Ἀμαλιάδα. Συνδρομὴ ἐλήφθη Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Ε. Ι. Ε. Barrage Ἀπόδειξις ἐστάλη ἐντὸς τοῦ τελευταίου φύλλου. —Καν Σ. Λ. Π. Ὕδραν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς σας φροντίδας. — Κον Γ. Ι. Τ. Νικομήδειαν. Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν, ἀπείρους εὐχαριστίας. Προσεχῶς πέμπομεν τὰς πρὸς εἴσπραξιν ἀποδείξεις. — Κον Π. Σ. Κων)πολιν. Χρήματα ἐλήφθησαν· Εὐχαριστοῦμεν. —Κον Τ. Χ. Ν. Κάρυστον. Τὸ ἐν τῇ ἀποδείξει ὄνομα μετετράπη κατὰ λάθος. Τῆς «Οἰκιακῆς» μόνον 11 φυλλάδια ἐξεδόθησαν, 11ον σᾶς στέλλεται — Καν Α. Δ. Α. Τσαγκαράδαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Μ. Κ. Νιζάν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Διεύθυνσις μετεβλήθη.—Καν Α. Α. Σκύρον. Θὰ μᾶ ἐπιτρέψητε νὰ μὴ συμμορφωθῶμεν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἀλλὰ νὰ σᾶς προσφέρωμεν τὸ φύλλον μας ὡς ἐλάχιστον ἐνθύμιον.—Καν Α. Μ. Ἀγᾶ Δρ. 10 ἐλή-

1 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 1

ΦΙΛΙΑΣ ΤΕΛΟΣ

«Ὁποία νὰ εἶναι ἆράγε ἡ αἰτία τῆς μεταξὺ τῶν κ. κ. Τψ.. Π... μονομαχίας;» Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐγένετο ἔν τινι αἰθούσῃ παρὰ νεαρᾶς γυναικὸς ὀλίγον ἀπερισκέπτου.

— Ἂς ἴδωμεν Ἀνδρέα, ὑπέλαβεν αὕτη ἀποβλέψασα πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ἀλήθεια ὅτι δὲν γνωρίζετε τίποτε;

— Ἀληθέστατον, ἀγαπητή μου, ἀλλ' εἶμαι συγγνωστὸς διὰ τοῦτο, καθ' ὅσον οὐδεὶς ἐνταῦθα γινώσκει τι πλειότερον ἐμοῦ.

— «Ἡ θέα μονομαχούντων βεβαίως θὰ συγκινῇ, ἐξηκολούθησεν ἐμψυχωθεῖσα πόσον εὔχομαι νὰ παρευρεθῶ ποτε εἰς παρομοίαν μονομαχίαν! Ἂς ἴδωμεν Ἀνδρέα· ἔσο καλός. Πληροφορήθητι· εἰς ποῖον μέρος αὕτη θὰ λάβῃ χώραν, καὶ ἔλθε ὅπως μὲ συνοδεύσῃς ἐκεῖ. Ἐλπίζω οὐδεὶς νὰ φονευθῇ, προσέθηκεν ὑποφρικιῶσα.

— Ἀλλ' ἀγαπητή μοι Ἐδίθ, λέγεις ἀπίστευτα τῷ ὄντι! ἀνταπήντησεν ὁ σύζυγός της ἐρεθισθείς. Δὲν ὑπάγει τις εἰς μονομαχίαν ὡς εἰς διασκέδασιν.

Ἡ Ἐδίθ ἐκίνησε τὸ κάτω χεῖλος, ὡς ποιεῖ μεμψιμοιροῦν παιδίον. Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν:

— «Ὁ Ἀνδρέας μὲ κατηγορεῖ ὡς σκληράν, τῇ εἶπε, δὲν εἶναι ἀληθές, Ραϋμόνη, ὅτι δὲν τὸν πιστεύεις;

Ἡ οὕτως ἐπερωτηθεῖσα ἔκλινεν ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης τῆς ἐξαδέλφης της, ἐφ' ἧς ἐπέθηκεν ἀσπασμὸν μητρός: Εἶσαι νέα ἀσυλλόγιστος, ἀλλ' ἀγαθωτάτη, φιλτάτη μου, εἶπε μειδιῶσα.

Μειδίαμα θριαμβευτικὸν ἐπήνθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὡραίας Ἐδίθ. Εἶναι τὸ αὐτό, ἐπανέλαβεν ὡς ἰσχυρογνῶμον παιδίον. Νὰ ἤκουον τοὐλάχιστον παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἥρωος νὰ μου διηγῆται καμμίαν κἄτω; τρομερὰν μονομαχίαν. Ἂς ἴδωμεν, ἐξάδελφε, θεῖε, σύζυγέ μου, οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἐμονομάχησέ ποτε σοβαρῶ;

Καὶ διὰ βλέμματος περιειργάσθη τὴν αἴθουσαν· αἴφνης ἔστη ὡς προσηλωθεῖσα Ἀ ἐξάδελφε Ἰάκωβε, εἶπε προχωρήσασα πρὸς αὐτόν, σὺ ὅστις ἐθεωρεῖσο ἄλλοτε ἐκ τῶν ἀρίστων σκοπευτῶν, ἀναμφιβόλως θὰ ἐμονομάχησες ἅπαξ ἢ δὶς ἐν τῷ βίῳ σου, διηγήσου λοιπὸν τὰς ἐξ αὐτῆς ἐντυπώσεις σου, θὰ εἶναι διασκεδαστικώτατον. Σὲ παρακαλῶ.

Πλὴν δὲν ἐπέρανε τὴν παράκλησίν της καὶ πικρῶς μετεμελήθη.

Τὸ πρόσωπον τοῦ μετ' αὐτῆς διαλεγομένου, αἰφνιδίως ἐσκυθρώπασεν, ἠλλοιώθη ἐπαισθητῶς. Ἦτο νέος ἀκόμη, οἱ μέλανες ὀφθαλμοί του εἶχον ἔκφρασιν ὀδυνηράν, ἥτις ἀντέκειτο πρὸς τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα, ὅπερ ἐφαίνετο πεπηγμένον ἐπὶ τῶν χειλέων του ἡ σχεδὸν λευκὴ κόμη του προσέδιδεν εἰς τὴν καθόλου φυσιογνωμίαν του ἀλλόκοτόν τινα χαρακτῆρα. Ἠσθάνετό τις ὅτι ὀδύνη ἄπειρος, ὀδύνη ἀνήκουστος. θὰ συνέτριψε τὸν βίον του ἀνδρὸς τούτου...

Πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ ἄφωνος, ἔπειτα:

«Εἶμαι δυσηρεστημένος, Ἐδίθ, τῇ εἶπε τέλος μετὰ πικρίας καὶ οὐδὲν τὸ διασκεδαστικὸν ἔχω νὰ σοὶ διηγηθῶ.

Ἡ λέξις ἐκείνη διασκεδαστικὸν ἐξηγγέλθη ἰδιαζόντως. Καὶ ὑποκλίνας πρὸ τῆς Ἐδίθ, ἐμβροντήτου ὡς ἐκ τῆς ψυχρότητος, ἣν ἀκουσίως της ἐπέχυσεν, ἐξηφανίσθη ὄπισθεν θύρας πρὸς τὸν ἐξώστην.

— Ἐκεῖ ἐβάδισε βραδέως τὴν κεφαλὴν κεκυφώς, ἄφροντις πρὸ τοῦ ἐξαισίου καὶ μεγαλοπρεποῦς θεάματος τοῦ ἐξελισσομένου ἐνώπιόν του.

Ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς ἦν πεποικιλμένος διὰ χρυσῶν σπινθήρων τῶν ὁποίων ἡ φωτεινὴ ἀκτινοβολία ἀντανεκλᾶτο ἐπὶ τῆς ἠρέμου καὶ γαληνιαίας θαλάσσης. Ἡ μεγαλοπρεπὴς καλλονὴ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐφαίνετο, ὅτι ἐγένετο διὰ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἀλλ' αὐτὸς βυθισμένος, εἰς μυρίους λογισμούς, ἀπερροφημένος ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης σκέψεως, ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου στοχασμοῦ, οὐδὲν ἔβλεπεν, οὐδὲν ᾐσθάνετο ἐκ τῆς ἐκπληκτικῆς, τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης ἠρεμίας. Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου τοῦ ἐξώστου, προσβλέπων τὸ ὑψούμενον κῦμα, ὅπερ ἐθραύετο παρὰ τοὺς πόδας του. Ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν οὕτω, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους, ὡς ὑπὸ πίεσιν φρικτοῦ ἐφιάλτου.

— «Ἰάκωβε, ἐψιθύρισεν αἴφνης φωνή τις γλυκεῖα εἰς τὸ οὖς του, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, δὲν μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν; σὺ γνωρίζεις πόσον ὑποφέρω βλέπουσά σε ἀείποτε ὑπὸ τὸ κράτος τῶν θλιβερῶν τούτων ἀναμνήσεων!

Ἐστράφη, ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν, δὲν ἀπεπειράθη νὰ κρυβῇ. Χονδρὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἔρρεον κατὰ μῆκος τῶν ὠχρῶν παρειῶν του.

φθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν.— Καν Α. Κ. Πόρον. Εὐγνωμονοῦμεν καὶ πάλιν δι' ὡραίαν ἐπιστολὴν καὶ ἐπίσης ὡραῖα δῶρα ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» —Καν Χ. Α Β. Φιλιππούπολιν. Φρ. χρ. 10 ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. —Κον Ν. Θ. Σφάξ Οὐδὲν ἐλήφθη. Ἐν τούτοις δεχόμεθα μετ' εὐγνωμοσύνης τὸ δῶρόν σας ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», τὸ δὲ χρηματικὸν ποσὸν θὰ διαθέσωμεν πρὸς φιλανθρωπικόν τινα σκοπὸν εὐθὺς ὡς λάβωμεν αὐτό. Καὶ πάλιν εὐχαριστοῦμεν. —Καν Μ. Κ. Γαλάζιον. Φρ. 40 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. —Καν Ο. Κ. Μελίτην. Σᾶς ἀπεστάλησαν οἱ 7 τόμοι «Κλειοῦς» ἐπὶ συστάσει —Καν Μ. Κ. Σπέτσας. Δρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Σπ. Βλ. Νεάπολιν. Φρ 8 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν· — Κον Στ. Μπ. Σύρον. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ἐπιδοκιμασίαν ὑμῶν καὶ ὅλων, ὧν τὴν γνώμην διερμηνεύετε, διὰ τὰ περὶ φοιτητρίας ἄρθρα μας. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀπείρους εὐχαριστίας. — Καν Α. Σπ. Γιούργεβον. Αἱ ἐπιστολαί μας διεσταυρώθησαν.—Κον Μ. Κ. Βραΐλαν. Φρ. χρ. 41 καὶ 50 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κον Μ. Σκ. Ρουστσούκιον. Ἠγνοοῦμεν ὅτι ὁ κ. Θ. εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ φροντίζῃ περὶ εἰσπράξεως, ἀφοῦ πρὸ διετίας περίπου στερούμεθα εἰδήσεών του.—Καν Εὐ. Π. Ἰθάκην. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 10 ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.— Καν Ε. Δρ. Σῦρον. Ὁ ἀρ. 77 δὲν ὑπάρχει. Ἡ κ. Σφ. ἐπέστρεψεν ἐπανειλημμένως τὸ φύλλον. — Καν Α. Σ. Barrage. Ἔχετε πληρέστατα δίκαιον. Βεβαίως εἶχε συμβῆ λάθος. —Καν Μ. Α. Σ. Τρίπολιν. Ἐπιστώθητε διὰ τὸ ἔτος 92. Καθυστερεῖτε ἔτι 93 καὶ 94 ὡς σᾶς ἐγράφομεν.— Καν Μ. Ρ. Σέριφον. Ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. —Καν Α. Α. Φ. Αἰγιαλόν. Καθυστεροῦσαι συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ πρόθυμον ἀποστολήν. — Καν Σ. Π. Φιλιππούπολιν. Θὰ σᾶς στείλω εὐχαρίστως κανονισμὸν τῆς ἐνταῦθα Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ θὰ σᾶς γράψω εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω λεπτομερεστέρας πληροφορίας. — Καν Μ. Α. Τρ. Χίον. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 10 ἐστάλη. Εὐγνωμονῶ διὰ προθυμίαν καὶ εὐμενεῖς διαθέσεις. — Καν Α. Ν. Σ. Ἀλεξάνδρειαν Ρωμουνίας. Βεβαίως δύνασθε νὰ ἀποστείλητε καὶ εἰς Ρουμανικὰ γραμματόσημα.—Καν Θ.Χρ. Σόφιαν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Σ. Κ Ἀλεξάνδρειαν. Στελλόμενον ἐνθύμιον δὲν ἐλάβομεν. Ἴσως μὲ τὸ προσεχές. Οὐχ ἧττον σᾶς εὐγνωμονοῦμεν καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰς θερμὰς ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος τῆς«Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» εὐχάς σας.—Καν Ἀν Ν. Com-Naghiar. Φρ. χρ. 25 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. —Δα Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Ἔλαβον σημειώσίν σας καὶ μετάφρασιν φίλης σας. Ἐὰν εἶναι κατάλληλος θὰ δημοσιευθῇ εὐχαρίστως. Δὲν μοὶ λέγετε τίποτε περὶ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς μου. Σᾶς ἔγραψα πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν. — Δα Π. Λ. Πύργον. Θὰ προσπαθῶ πάντοτε νὰ σᾶς εὐχαριστῶ — Καν Α. Κ. Ἀλεξάνδρειον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἡ διεύθυνσίς σας δὲν εἶναι πάντοτε εἰς Σουέζ; — Καν Μ. Κ. καὶ Α. Τ. Ροστόβιον. Ἀμφοτέρων αἱ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— Κον Στ. Μπ. Λεόβαν. Δὲν παραδεχόμεθα ποσῶς νὰ ὑποστῆτε τὴν ζημίαν ταύτην, καὶ θὰ ὑπολογίσωμεν τὰ ληφθέντα ἀπέναντι συνδρομῶν ἄλλου ἔτους. Ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν, ἣν σεῖς μᾶς ζητεῖτε μᾶς τιμᾷ μεγάλως καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν πρρσεχέστατα. Γράφομεν — Καν Κ. Γ. Χάσκιοϊ. Φρ χρ. 32 ἐλήφθησαν.

ΚΥΡΙΑ ἔχουσα ἀρίστας συστάσεις ζητεῖ θέσιν ἐπιμελητρίας ἢ οἰκονόμου εἴς τι Σχολεῖον ἢ καὶ εἰς καλήν τινα οἰκογένειαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Βιτσέντζου γνωρίζει εἰς τὰς πολυπληθεῖς πελατίδάς της, ὅτι αὐξήσασα τὸ προσωπικόν τῶν ἐργατίδων καὶ ἀρχιρραπτριῶν της ἐκτελεῖ τάχιστα πᾶσαν παραγγελίαν φορεμάτων καὶ ἐπανωφορίων ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Βιτσέντζου εἶναι κατώτεραι παντὸς συναγωνισμοῦ καὶ ἡ εὐσυνειδησία δὲ καὶ ταχύτης μεθ' ἧς ἐκτελεῖ πᾶσαν παραγγελίαν εἶναι τόσα συστατικὰ αὐξάνοντα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν πολυπληθῆ πελατείαν της.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Παρὰ τὰ Χαυτεῖα, ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἡ ΒΟΙΩΤΙΑ

Ἡ θεραπεία τοῦ γάλακτος εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Τὸ γάλα εἶναι ἡ ἀληθὴς πανάκεια διὰ τὰ παιδιά, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας πάσης ἡλικίας. Ἀναιμικοί, καχεκτικοί, πάσχοντες ἀπὸ παθήσεις τοῦ λαιμοῦ, τοῦ στομάχου, τῶν νεφρῶν, τῶν ἐντέρων, νευρασθενικοὶ ἢ καὶ ἁπλῶς νευρικοί, ὅλοι θεραπεύονται διὰ τοῦ γάλακτος. Τὰ μικρὰ μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας των πρέπει νὰ πίνουν χάριν τῆς ὑγείας των τοὐλάχιστον ἡμίσειαν ὀκὰν γάλακτος τὴν ἡμέραν.

Ἀλλὰ ἵνα τὸ γάλα ὠφελῇ, ἀνάγκη νὰ εἶναι ἁγνόν, ἀρωματικόν, ἄδολον, εὔγευστον. Καὶ τοιοῦτον μόνον τὸ παρὰ τὰ Χαυτεῖα Γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Δ. Βούλγαρη, τὸ ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἡ **Βοιωτία** κείμενον δύναται νὰ προμηθεύσῃ.

Τὸ πρόβατά του καὶ αἱ ἀγελάδες του διαιτῶνται εἰς τὸν Ὑμηττόν. Διὰ τοῦτο τὸ γάλα του ἀποπνέει ὅλον τὸ ἄρωμα τοῦ θυμαριοῦ καὶ ὅλην τὴν γλυκύτητα τῶν ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ.

Τὸ μέλι του ἐπίσης τοῦ Ὑμηττοῦ εἶναι ἀπαράμιλλον ὡς καὶ οἱ λουκουμάδες καὶ ἡ μπουγάτσα, ἣν εἰδικὸς τεχνίτης ἐκ Κων)πόλεως κατασκευάζει. Ὅλα αὐτὰ εἰς τιμὰς εὐθηνοτάτας.

— «Ὦ, Ραϋμόνδη, πόσων κακῶν ἐγενόμην πρόξενος. Πόσας ὑπάρξεις συνέτριψα! Ὦ, ἐαν ἠδύνασο νὰ αἰσθανθῇς ὅ,τι κ' ἐγώ! Ποίαν ὀδύνην αἰσθάνομαι καὶ ὑπὸ ποίων ἐλέγχων κατατρύχομαι! . . . ἀπήντησεν ἐν πεπνιγμένῳ λόγῳ· λυγμὸς τὸν διέκοψεν:

— « Ἀλλ' ἤδη σοὶ ἐσυγχώρησαν τὰ πάντα, Ἰάκωβε, ὑπέλαβεν ἡ ἀδελφή του ἀσπασθεῖσα τὸ φλέγον μέτωπόν του.

Ἐκεῖνος ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλήν: Ὦ διατὶ νὰ ὁρκισθῶ τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον ὅρκον, τίς ἡ χρεία; ἀνεστέναξεν.

Ἐκείνη τὸν ἠτένισε προσεκτικῶς.

— «Διατί; διότι σὲ ἀγαπᾷ.... Διότι σὲ ἠγάπα.... παρετήρησεν ἁπλῶς

Λάμψις ἀπελπισίας διῆλθεν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νέου. Καὶ σκεπτικοὶ ἔμειναν ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἀκούοντες τὸν φλοῖσβον τῆς θαλάσσης, αἰωνίως ἐπαναλαμβανόμενον.

Ἐλαφρὸς θόρυβος βημάτων ἠκούσθη. Ἡ νεᾶνις ἐστράφη. Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; ἠρώτησε περίτρομος.

«Ἐγὼ Ραϋμόνδη, ἀπεκρίθη φαιδρὰ φωνή. Καὶ συγχρόνως σκιά τις διεγράφη ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός.

«Ἀκριβῶς σὲ ἐζήτουν, εἰπέ μοι δὲν δυσηρέστησα πρὸ ὀλίγου τὸν ἀδελφόν σου;

— «Εἶμαι βεβαία, φιλτάτη μου, ὅτι ὁ Ἰάκωβος δὲν μνησικακεῖ· αἴ τί λέγεις; ἠρώτησε στραφεῖσα πρὸς αὐτόν.

— «Ἰάκωβε πίστευσόν μοι, εἶμαι λίαν παρωργισμένη ἐναντίον μου, διότι σ' ἐλύπησα πρὸ στιγμῆς, εἶπεν ἡ ἀπερίσκεπτος μὲ παιδικὴν ἀφέλειαν, ἥτις ἦτο μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων της χαρίτων.

«Σὲ γνωρίζω ἀρκετά· ἀγαπητή μου Ἐδίθ, ὥστε νὰ μνησικακήσω ἐναντίον σου, ἐὰν πρὸ ὀλίγου ὑπῆρξα ἀπότομος, τοῦτο προῆλθε διότι ἐξήγειρας ἐν ἐμοὶ τὰς θλιβερωτέρας τῶν ἀναμνήσεων.—Καὶ σιωπηλοὶ ἀνέλαβον ὁμοῦ τὴν πρὸς τὴν αὔθουσαν.

«Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἐγείνατε σεῖς; ποῦ εἶσθε; παρεπονέθη ὁ οἰκοδεσπότης τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν εἰσήρχοντο.

— Ἡ Ραϋμόνδη καὶ ἡ Ἐδίθ, ἦλθον νὰ μὲ διασκεδάσουν, καθ' ὅσον εὑρίσκομαι εἰς τὰς ζοφερὰς μου ἡμέρας, ἀπήντησε πικρῶς ὁ Ἰάκωβος.—Ἀλλὰ διατὶ ἡ μικρὰ αὕτη σιωπή; ἐξηκολούθησεν ὡς ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν. Πάντες ἐδῶ εἶσθε φίλοι. Γνωρίζετε, ὅτι ἀνάμνησις φρικώδης βαρύνει ἐπ' ἐμοῦ, ἀνάμνησις ἥτις μὲ κατέστησε δύστροπον, ἀναίσθητον, ἀπάνθρωπον, τοῦτο τὸ γνωρίζετε σεῖς. Συζητῶν ὁ κόσμος μὲ καλεῖ ἰδιότροπον, ἀλλὰ δὲν μὲ κατηγορεῖ, διότι φοβεῖται τοὺς σαρκασμούς μου· ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ἀδιάφορος. Προκειμένου ὅμως περὶ ὑμῶν δὲν ἔχει οὕτω φίλοι μου· ἀπ' ἐναντίας ἐκτιμῶ καὶ θέλω τὴν ἀγάπην σας, τὴν ἀφοσίωσίν σας, τὴν ὁποίαν ὁ ἐκ τῶν δεινῶν τραχυνθεὶς χαρακτήρ μου δὲν θέλει ἀφήσει νὰ διαφύγῃ. Ἡ ἐμπιστοσύνη μου μόνη δύναται νὰ σᾶς ἀποδείξῃ, πόσον ἐν τούτῳ εἶμαι εὐαίσθητος· ὡσαύτως ἐπικαλοῦμαι, δι' ἡμᾶς τὸ παρελθὸν ἐκεῖνο, τὸ στιγμιαίως τόσον εὐτυχές, τὸ ὁποῖον ὁλεθρία μονομαχία, ἐπέπρωτο νὰ καταθραύσῃ.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, ἐπρόσθεσεν ἐν θλιβερῷ μειδιάματι: Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ σὲ διασκεδάσω, Ἐδίθ:

«Ὦ Ἰάκωβε, τῷ παρεπονέθη, μετὰ δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν λησμόνησον τὴν ἀπερισκεψίαν μου.

— Σοὶ ὀφείλω τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην, ἐπανέλαβεν ἐντόλμως ἐκεῖνος, ὄχι μόνον ἵνα δικαιολογήσω τὴν ἀλλόκοτον ζωήν μου, ἀλλ' ἀκόμη καὶ κυρίως, λόγῳ διδασκαλίας. Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤρξατο μὲ φωνὴν διακεκομμένην:

«Παρῆλθον σχεδὸν δέκα πέντε ἔτη, ἀφ' ὅτου ἤμην ἐν τῇ φρουρᾷ ἐν Ἀφρικῇ. Ἡ ζωὴ μοὶ ἐφαίνετο ὡραία. Ἤμην νέος, πλούσιος, ἠγαπώμην, καὶ τὸ μέλλον μοὶ ἐμειδία. . . .

Πρὸς στιγμὴν διεκόπη· ἠσθάνετό τις ὅτι παρὰ τὰς προσπαθείας, ἃς κατέβαλλεν ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν του ἐδοκίμασε βαθεῖαν ταραχήν, ὑπέφερε μεγάλως, ἀποκαλύπτων τὴν πληγὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν δεκαπέντε ὁλόκληρα ἔτη δὲν ἤρκεσαν νὰ ἐπουλώσουν.

«Εἶχον εἰς τὸ σύνταγμά μου, ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν χαμηλοτέραν, τὸν ἀγαπητότερον τῶν φίλων, τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἔχῃ ἐν τῷ κοσμῷ τούτῳ. Ὠνομάζετο Ἰωάννης δὲ Μπρέολ. Ἡ ἀγάπη μας ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας.

Ὁμοῦ διῆλθομεν τὸν χρόνον τῶν σπουδῶν μας, ὁμοῦ τὰς ἐξετάσεις μας, ὁμοῦ εἰσῆλθομεν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἁγίου Κύρου.» Διαρκούσης δὲ τῆς μικρᾶς ταύτης οἰκειότητός μας ἡ φιλία μας ὁλονὲν ηὔξανεν. Ὅ,τι ἐφρόνουν, ἐφρόνει, ὅ,τι εἰς ἐμέ, τοῦτο καὶ αὐτῷ. Ἐν γένει παρετηρεῖτο ταὐτότης ἰδίων αἰσθημάτων, καὶ κλίσεων. Ἑνὶ λόγῳ ἐζῶμεν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον. Ὦ! ὁποῖον ἀληθῆ σπαραγμὸν ἠσθανόμεθα, ὁποίαν θλῖψιν ἄφατον ἐδοκιμάζομεν, πρὸ πάντων ὁπόταν ἐξερχόμενοι τῆς σχολῆς, εἴμεθα ἠναγκασμένοι ἑκόντες ἄκοντες νὰ χωρισθῶμεν.

(ἀκολουθεῖ)